

Az evangélium kiárusítása: Az EKE elfogadása

A Római Katolikus álláspont változatlan

A lényeges kérdésekben a katolikus egyház álláspontja nem változott az utóbbi ezer évben. A római katolikus egyház tanítóhivatala szerint a végső tekintély a pápánál található. A katolikus rendszerben egy személy, állítólag, a kegyelem, plusz az ő jócselekedetei, plusz az úgynevezett „belső szentsége” által üdvözül. Továbbá a katolikusokat arra tanítják, hogy imádják és imádkozzanak Istenhez, Máriához és a szenteikhez.

A biblikus álláspont ezekben a kérdésekben, amelyet a XVI. századi reformátorok világosan megfogalmaztak, teljesen az ellentéte a római katolikus álláspontnak. Biblikus szempontból a végső lelki autoritás egyedül a Szentírás. Továbbá egy személy a szent Isten előtt, csak kegyelemből, egyedül Krisztusba vetett hit által állhat meg. Egyedül Istené legyen a dicsőség ezért.

Mégis az utóbbi ezer évben, annak ellenére, hogy a Biblia már közkézen foroghat, és a reformáció e kritikus kérdéseket a római katolikus egyház figyelmébe ajánlotta, annak álláspontja nem változott, beleértve a II. Vatikáni zsinatot is.

A Római Katolikus taktika változott

1994. március végén 20 vezető evangéliumi személyiség és 20 római katolikus vezető megfogalmazták a következő dokumentumot: „Evangéliumiak és Katolikusok Együtt: A keresztyén misszió a harmadik évezredben.” (EKE) Az 1994. március 29-i hivatalos híradások szerint, ezen ökumenikus megállapodás kezdeményezői Charles Colson és Richard John Neuhaus (lutheránusból lett katolikus) voltak. Ez a különleges kezdeményezés 1992. szeptemberéig nyúlik vissza. A dokumentum megfogalmazása közben hozzájuk csatlakoztak még: Dr. Larry Lewis (Home Mission Board, Southern Baptist Convention), Dr. Jesse Miranda (Assemblies of God), Dr. John White (Geneva College and National Association of Evangelicals) és mások, többek között két jezsuita.

További két jezsuita a dokumentum bemutatásakor írta azt alá. (Már ez a tény is el kellett volna gondolkotasson akár egy kezdő egyháztörténészt is.)

Más evangéliumi vezetők, akik a dokumentum megírásában segédkeztek, a következők: Dr. J. I. Packer, a jól ismert *Igaz Istenismeret* könyv szerzője, Dr. Mark Noll (Wheaton College) és Pat Robertson (700 Club). A római katolikus aláírók közül megemlítenénk John O' Connor bíborost (a pápa bizalmasát), Sevilla érseket, Stafford érseket, és George püspököt.

Az igazi evangélium eltörlése

Jézus Krisztus igaz evangéliumát sehol nem mutatják be ebben a dokumentumban. Ezért, amint azt sejteni lehetett, az *ECT*-ből teljes mértékben hiányzik az a határozott összefüggőség, amelyet céljukban igazán egységes emberek ki kellene hogy fejezzenek. A rosszul kiválasztott prepozícióknak, valamint a homályos mondatszerkesztés gondos szaporításának és a logikailag összefüggéstelen fogalmak egymás mellé helyezésének köszönhetően, az *ECT*-nek mégis sikerült hurráoptimistán előadni azt, hogy mennyire elmélyült a protestánsok és katolikusok közötti jó viszony.

Az *ECT* szerzői látszólag, egyedül a fontos erkölcsi kérdésekben kívánatos egységre alapozva, azt hirdetik, hogy az evangéliumi felekezetűek és a katolikusok egyek Krisztusban és az Ő egyetlen egyházában; azt állítják, hogy mindnyájan igaz keresztyének vagyunk. Ez az *ECT* elsődleges téveszméje.

„Más evangélium” közlése

Mivel a dokumentum állítólagos célja az egységre történő bátorítás a jelenkor szociális problémáinak megoldása érdekében, mint például az abortusz, pornográfia és homoszexualitás, ezért ami valójában kinövekedett az *ECT* -ből, az egy „más evangélium”, a Galata 1 szavaival élve. Noha ez az „evangélium” elfogadható azoknak, akik jó cselekedeteiket hozzá akarják tenni Isten kegyelméhez, mégis ez egy frontális támadás a Reformáció, ötszáz év egyháztörténelme, a római katolikus nemzetek között zajló evangéliumi misszió és a bibliai tekintélyről szóló tan ellen.

Az ECT valós hatása

A dokumentum valós eredménye a római katolikusok között folyó evangélizálás leállítása lett, főleg a harmadik világ katolikus országaiban. Ha a Biblia tekintélyének, Jézus Krisztus igaz evangéliumának és az igazi hívők egyetemes papságának kompromitálása helyes dolog Isten előtt, akkor a biblikus gyülekezetek nem végezhetnek többé evangélizálást katolikusok között, nem küldhetnek többé misszionáriusokat a harmadik világ katolikus országaiba, mint pl. Közép- és Dél-Amerikába, Afrikába, Spanyolországba, Portugáliába és a Fülöp-szigetekre.

Az ECT kijelenti: „Tudatában vagyunk annak, hogy tapasztalatunk az Észak-Amerikában élő evangéliumi felekezetűek és katolikusok megkülönböztetett viszonyát tükrözi. Ugyanakkor hisszük, hogy amit felfedeztünk és elhatároztunk, megfelel a világ más tájain élő evangéliumi felekezetűek és katolikusok viszonyának is.”

Rejtett tervek

Kijelentéseinek egy sokkal későbbi szakaszában, az ECT azt állítja, hogy „... teológiailag nem jogszerű, és a keresztyén közösség eszközeinek józan felhasználása szempontjából sem megfelelő egy másik keresztyén közösség aktív hozzátartozói között prozeletizmust végezni [ti. evangélizálni].” Mióta lett teológiailag jogszerűtlen a tévedések és az eretnenségek feltárása? Mivel ezek az intelligens és tanult emberek ilyen, bibliailag írástudatlan állításokat fogalmaztak meg, minket ez arra ösztökél, hogy az ECT dokumentumot a bibliai igazság fényében tanulmányozzuk.

Evangéliumiak és Katolikusok Együtt: Keresztyén Misszió a Harmadik Évezredben

Az ECT készségesen elismeri, hogy „vannak különbségek, amelyeket itt nem lehet megoldani.” Egyedül a fontos erkölcsi kérdésekben kívánatos egységre alapozva, az ECT szerzői azt hirdetik, hogy az evangéliumi felekezetűek és a katolikusok egyek

Krisztusban és az Ő egyetlen egyházában; azt állítják, hogy mindnyájan igaz keresztyének vagyunk. Ez az *ECT* első téveszméje.

Az *ECT* következő témaköreivel igyekszünk foglalkozni ebben az összefoglaló munkában:

1. A megtérés, mint folyamat
2. A keresztség általi újjászületés, mint evangélizálás
3. „Mária és a szentek tisztelete”
4. „A keresztyének egyéni lelkiismereti szabadsága”

1. A megtérés, mint folyamat

Az *ECT* V. részében, „Együtt teszünk bizonytságot” címmel, a dokumentum saját álláspontját fogalmazza meg a megtérésről:

„Katolikusoknak és evangéliumi felekezetűeknek világosan meg kell érteniük, hogy a keresztyén bizonytságtétel szükségszerűen a megtérést célozza meg. A hiteles megtérés – kezdetében, végében és minden köztes állapotában – Istenhez történő megtérés Krisztusban, a Szentlélek ereje által. Ebben az összefüggésben, magunkénak valljuk a Baptista-Római Katolikus Nemzetközi Párbeszéd (1988) magyarázatát:

‘A megtérés annyi, mint elfordulni mindattól, ami ellenkezik Istennel, ellentétes Krisztus tanításával, és Istenhez fordulni, Krisztushoz, a Fiúhoz, a Szentlélek munkája által. Ez magában foglalja a bűn énközpontúságától történő elfordulást azon hithez, amely Krisztusra, mint Úrra és Megváltóra irányul. A megtérés annyi, mint az egyik életmód egy másik életúttal történő felcserélése, amelyet Krisztus „új”-sága jellemez. Továbbá, a megtérés egy folytatódó folyamat úgy, hogy a keresztyén teljes élete legyen egy átmenet a halálból az életre, a téveszmétől az igazsághoz, a bűnből a kegyelembe. Krisztusban levő életünk, Isten kegyelmében zajló, állandó növekedést igényel. A megtérés személyes, de nem magánügy. Az egyének hit által válaszolnak Isten hívására, de a hit Isten Igéjének hallásából és hirdetéséből származik, amelyet a Krisztussal együtt folytatott életben, vagyis az Egyházban kell kifejezni.’

A keresztyének bizonytságot tesznek keresztyéneknek és nem-keresztyéneknek prédikálással, tanítással és életük példamutatásával egyaránt. Kívánjuk és imádkozunk

mások megtéréséért, miközben felismerjük, hogy állandóan szükségünk van a teljes megtérésre eljutni...” (20-21. o.)

Itt valójában nem a keresztyén életben vagy a megszentelődésben való növekedésről, hanem inkább a „bizonyágtevésenként” leírt evangélizálásról van szó. Amit az *ECT* „bizonyágtevésnek” minősít, valójában a római katolikus, kegyelem plusz cselekedetek „folyamat” az üdvösség céljának elérésére, amely célt a római katolikus sosem ér el földi életének idején. A valóságban, a Tridenti Római Katolikus Zsinat elítéli az evangéliumi hitet:

12. kánon: „ha valaki azt mondja, hogy a megigazító hit nem több, mint bizalom az isteni irgalomban, amely eltörli a bűnöket Krisztusra nézve, vagy csupán ez a bizalom az, amely által megigazítottunk: legyen átkozott.”¹

Ezt a kánont sosem vonták vissza. Továbbá, a Tridenti Zsinat határozatait formálisan is ratifikálta a II. Vatikáni Zsinat. Hogyan fogadhatják el ennek a dokumentumnak evangéliumi felekezetű aláírói ezt a nyelvezetet: „felismerjük, hogy állandóan szükségünk van a teljes megtérésre eljutni” és közben mégis evangéliumiaknak tartják magukat? Kikkel kötöttek egyezséget a római katolikus aláírók?

Az evangéliumi felekezetű aláírók egy tipikus római katolikus állítást karoltak fel, ami által a megtérés – megigazulni a szent Isten előtt – nem Isten egyszeri szuverén aktusa, hanem inkább egy folyamat, amelyben az embernek szüksége van Isten kegyelmének segítségére. Hivatalosan, a *Katolikus Egyház Katekizmusa* (1994) ezt tanítja:

#1435: „A megtérés a mindennapi életben a kiengesztelődés gesztusaival, a szegényekkel való törődéssel, a jog és igazság gyakorlásával és védelmével, a hibáknak a testvérek előtti beismerésével, a testvéri feddével, az életvitel felülvizsgálatával, a lelkiismeretvizsgálattal, a lelkivezetéssel, a szenvedések elfogadásával, az igazságért elszenvedett üldözés elviselésével történik. A bűnbánat legbiztosabb útja minden nap fölvenni a keresztet, és követni Jézust.”²

Amikor valaki elhagyja a bibliai igazságot és úgy kezd az üdvösségre tekinteni, mint folyamatra, akkor a fókuszba az emberi tapasztalat kerül és nem Krisztus kereszten

¹ Henry Denzinger, *The Sources of Catholic Dogma*, ford. Roy J. Deferrari az *Enchiridion Symbolorum*-ból, 13. kiadás (B. Herder Book Co., 1957), #822

elvégezt, objektív munkája. Az Ef 2,8-9 felmagasztalja Isten szuverén kegyelmét és a hit, amelyen keresztül elfogadjuk az üdvösséget, annyira eltörpül, hogy még az sem a miénk, hanem Isten ajándéka, nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjen. Ez a dokumentum sehol sem idézi közvetlenül ezeket a verseket. Ami talán legjobban megközelíti ezt az üdvösségről szóló bibliai üzenetet, az is megtévesztő módon van kifejtve az *ECT*-ben:

„Megerősítjük együtt, hogy kegyelemből hit által igazulunk meg Krisztus miatt. Az élő hit aktív a szeretetben, ami semmivel sem kevesebb, mint Krisztus szeretete...”
(5. o.)

A bibliai szóhasználatot jogtalan kétértelműséggé változtatták. Ha biblikusak akarunk lenni, akkor ez az állítás a következőképpen kellett volna szóljon: „együtt megerősítjük, hogy egyedül kegyelemből igazulunk meg, egyedül hit által, egyedül Krisztusban.” Az „egyedül” szó utal arra, hogy a Krisztus Jézus tökéletes igazságossága és csakis ez egyedül elégséges a szent Isten előtt a szentségtelen bűnösök megigazítására.³ Azonban egy ilyen meghatározás kizárná a katolikusokat és mindazokat, akik bárminemű belső igazságosságot keresnek, azért hogy megigazuljanak.

Nagyon jól ismert tény, hogy a Római Katolikus Egyház szó szerint évszázadokon át hígította az Isten szuverén kegyelméről szóló bibliai üzenetet. Jelenlegi tanítása következetes ősrégi vonalához, miszerint Isten szuverén kegyelme állítólag „segítséget” jelent az embernek, amint azt az egyetemes *Katolikus Egyház Katekizmus*a félreérthetetlenül bemutatja:

#2021: „A kegyelem, Isten segítsége számunkra, hogy meg tudjunk felelni hivatásunknak, és fogadott fiaivá váljunk.”

Tehát a jelenkor katolicizmusában a hit nem egyedül hit, hanem a hitet újra fogalmazzák, hogy belefoglalják az érdem nem-biblikus fogalmát. (Az érdem a „Kegyelem és Megigazulás” címszó alatt került be az új *Katekizmusba*⁴). Ebben az összefüggésben a hit nem csupán a kegyelem befogadásának eszköze, ahol a hit önmagában nem érdem, hanem felmagasztalják azt, mint „élő hitet, amely a szeretet által munkálkodik.” A hangsúly az emberi tevékenységre esik, ami teret enged az érdemnek és így a katolikus

² *Katolikus Egyház Katekizmus*a (Liguori, MO: Liguori Publications, 1994).

³ Róm 4,5-8; 2Kor 5,19-21; Róm 3,22-28; Tit 3,5-7; Ef 1,7; Jer 23,6; 1Kor 1,30-31; Róm 5,17-19.

álláspontnak. A mondatszerkezet okosan van kialakítva úgy, hogy a bibliai álláspontnak megfelelően nézzen ki, de lényegében az ember érdemszerző hitét magasztalja fel.

Az *ECT* szavai, amelyek a hitet írják körül, mint „élő hitet, amely szeretet által munkálkodik”, pontosan megfelelnek annak, amit a Tridenti Zsinat kihirdetett és amit a II. Vatikáni Zsinat ismételtén ratifikált. A Tridenti Zsinat hivatalosan tanította:

„A hit, ha nem társul hozzá remény és emberszeretet, nem egyesíti az egyént Krisztussal és nem teszi őt testének élő tagjává.”⁵

A római katolikus teológia mindig visszatér ahhoz a gondolathoz, hogy Isten jóságot áraszt az ember szívébe. A „megszentelő kegyelmet” (egy római katolikus kifejezés) felhasználva, Róma azt tanítja, hogy az egyén önmagában kezdi el a jóság folyamatát. A Biblia viszont állandóan azt tanítja, például az Efézus 1-ben, hogy az ember megigazult helyzete Isten előtt és minden áldás, amiben része lesz, annak köszönhető, hogy Krisztusban van. A messze fénylő bibliai igazság, amit a Reformáció újra felfedezett, azonban az, hogy Isten igazságossága, amit a hívőnek tulajdonít, Krisztusban található és nem az emberben. Miért értenek egyet az *ECT* evangéliumi felekezetű aláírói a hit katolikus módon történő meghatározásával? Az „élő hit, amely szeretet által munkálkodik” kifejezés visszatér Róma nem-biblikus gondolatához, miszerint az emberben lakó belső erkölcsiség (veleszületett igazságosság) szükséges előfeltétele Isten kegyelme hatékonyságának. Az Ef 2,1 azonban világosan leírja az ember megtérése előtti erkölcsi állapotát: *„Titeket is megelevenített, akik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt.”* A Kol 2,13 szintén világosan hirdeti: *„És titeket, kik holtak valátok a bűnökben és a ti testeteknek körülméletlenségében, megelevenített együtt Ő vele, megbocsátván minden bűnötöket.”*

Ha az evangéliumiak valójában azt hiszik, hogy az ember belső erkölcsösségének római katolikus fogalma és nem a bibliailag igaz felfogás – az ember erkölcsi halott – írja le a megtéretlen ember állapotát, akkor logikusan támogatniuk kell Róma átokmondását mindazokra nézve, akik egyszerű hittel egyedül Isten irgalmában bíznak. Amint Róma tette azt a Tridenti Zsinaton és újra ratifikálta a II. Vatikáni Zsinaton.

⁴ Ui., #2006-2011

⁵ Denzinger, #800

„Ha valaki azt mondja, hogy a bűnös megigazul egyedül hit által, ami alatt azt érti, hogy nincs szükség semmi másra, ami együtt kellene működjön a megigazulás kegyelmének elnyerésében, és, hogy semmilyen módon nincs szükség előkészületre és akaratának megfelelő állapotba történő helyezése: legyen átkozott.”⁶

A római katolikus tanítás támogatása azonban felér a Szentírás világos tanításának tagadásával:

Tit 3,4-5 *„De mikor a mi megtartó Istenünknek jóvolta és az emberekhez való szeretete megjelent, nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket.”*

Róm 5,1 *„Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.”*

Róm 11,6 *„Hogyha pedig kegyelemből, akkor nem cselekedeteből; különben a kegyelem nem volna többé kegyelem.”*

Ezért a bibliai hitért, amely egyszer adatott a szenteknek, égettek el férfiakat és nőket hat évszázadon keresztül a római katolikus inkvizíció máglyáin.

A bibliai üzenet nem „megtérés-folyamatról” vagy „teológiai utazásról” szól. Ezek azonosak azzal, amit a római egyház a hinduizmusból és buddhizmusból karolt fel. A II. Vatikáni Zsinat így szól erről:

„...A hinduizmusban az emberek kutatják az isteni rejtélyt, amelyet a mítoszok határtalan gazdagságában és a filozófia pontosan meghatározott betekintéseiben fejeznek ki. Az aszkétikus gyakorlatok és mélybe tekintő meditálás által kutatják a jelen élet megpróbáltatásai alóli felszabadulást, Istennél keresve menedéket bizalommal és szeretettel. A buddhizmus, különféle formáiban, ennek a változó világnak lényegi elégtelenségéről tanúskodik. Olyan életutat terjeszt elő, amelyen haladva az ember bizalommal és biztossággal elérheti a tökéletes felszabadulás állapotát, a legfelsőbb megvilágosodáshoz, akár saját erőfeszítésének, akár az isteni segítségnek köszönhetően éri el... A katolikus egyház nem utasít el semmit, ami igaz és szent ezekben a vallásokban. Nagy tiszteletet tanúsít azon élet- és viselkedésmódok, valamint elvek és tanok iránt, amelyek bár sokféle módon különböznek saját tanításától, mégis sokszor

⁶ Denzinger, #819

visszatükröznek egy-egy sugárt abból az igazságból, amely minden embert megvilágosít...”⁷

Ezért, ha az evangéliumi felekezetűek felkarolhatnak az *ECT*-ben olyan kijelentéseket, mint például: „a megtérés egy ... állandó folyamat úgy, hogy a keresztyén egész élete egy átmenet a halálból az életre, a téveszmétől az igazságra, a bűnből a kegyelembe”, akkor nem csak a hivatalos római katolikus teológiát veszik át, hanem helybenhagyják a hinduizmus és buddhizmus folyamat-teológiáit is. Nagyon világos, hogy az *ECT* álláspontja a megváltásról zavaros: egyrészt felkarolják a „folyamatos megtérést”, mint az üdvösség útját, másrészt azt állítják, hogy az evangéliumi felekezetűek azt hiszik, hogy a RKE kompromittálta az evangéliumot. Ami még jobban növeli a dokumentum abszurditását az az, hogy némelyek az evangéliumi aláírók közül korábban kristálytisza biblikus értekezéseket írtak az evangéliumról.

2. A keresztség általi újjászületés, mint evangélizálás

Az *ECT*-dokumentum hirdeti:

„az evangélizálás és ‘újraevangélizálás’ összefüggésének értelmezésében, egy nagyobb különbségre bukkanunk a keresztség és Krisztusban történő újjászületés viszonyát illetően.” (23. o.)

A különbségek – amelyek tényleg nagyok – tisztázása helyett, a dokumentum azzal fejeződik be, mintha ezek a különbségek nem járnának különösebb következménnyel.

„Ezeket a különböző meggyőződéseket a keresztség, újjászületés és egyházi tagság viszonyáról őszintén be kell mutatni annak a keresztyénnek, akik megtérésen ment át. De, ismételten, döntését a közösségi hovatartozásáról és betagolódásáról kötelességtudóan tisztelni kell.” (24. o.)

Az ilyen kijelentések egyszerűen világias kétértelműségek. A Biblia szempontjából figyelve, a különbség valóban nagy, mivel a keresztség általi újjászületés tana, amelyet a Katolikus Egyház tanít, ellenkezik a Szentírással.

A Biblia olyan evangélizálásról beszél, amely Jézus Krisztus evangéliumának hirdetéséből áll. Isten üdvözítő ereje képezi az evangélizálás lényegét:

⁷ II. Vatikáni Zsinat dokumentumai, No. 56, *Nostra Aetate*, ”Declaration on the Relation of the Church to Non-Christian Religions.”, 1965. október 28., I. kötet, 2. paragrafus, 739. o.

„Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliomát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek idvességére, zsidónak először meg görögnek.”⁸

És

„Az ő akarata szült minket az igazságnak ígéje által, hogy az ő teremtményeinek valami zsengeje legyünk.”⁹

És

„Mint akik újonnan születettek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek ígéje által, amely él és megmarad örökké.”¹⁰

És ismét

„mert tőlem vagytok a Krisztus Jézusban az evangéliom által.”¹¹

Pál számára az evangélizálás nem keresztelestől, hanem prédikálástól állt. Isten Igéjének következetessége Jakabnál és Péternél is látható. Pál szavai az evangélizálással kapcsolatosan az 1Korinthus 1. részben igazak voltak akkor és most is:

„Mert nem azért küldött engem a Krisztus, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliumot hirdessem; de nem szólásban való bölcseséggel, hogy a Krisztus keresztje hiábavaló ne legyen. Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekiünk, kik megtartatunk, Istennek ereje.” (17-18. v.)

A Biblia határozott világossága ellenére, az ECT kijelenti:

„a katolikusok számára mindenki, akit érvényes módon megkereszteltek, újjászületett és valóságosan, ha nem is tökéletesen, közösségben van Krisztussal.... Akik megtértek – akár azokra gondolunk, akik az újjászületést először kapták vagy az új élet újraélesztésében tapasztalták meg azt a keresztség sákrámentumának eredeti kiosztásakor – meg kell kapniuk azt a szabadságot és tiszteletet, amely akkor jár nekik, mikor eldöntik, hogy milyen közösségben [gyülekezetben, egyházban] kívánják Krisztusban levő új életüket leélni.” (23-24. o.)

⁸ Róm 1,16

⁹ Jak 1,18

¹⁰ 1Pt 1,23

¹¹ 1Kor 4,15

Ebben a kijelentésben, a „megtért” ember definíciója magában foglalja a keresztség általi újjászületést, mint hiteles megtérési módot. Ez valódi katolicizmus, mivel az 1994-es *Katekizmus* tanítja, hogy:

#1257 „Az Egyház (Római Katolikus) a keresztségen kívül nem ismer más olyan eszközt, amellyel biztosítani lehet az örök boldogságra való eljutást...”

#1263 „A keresztség által az összes bűnök eltöröltetnek, az áteredő bűn és minden személyes bűn, illetve a bűnökért járó összes büntetések.”

A keresztség általi újjászületés egyértelműen ellenkezik a Biblia igazságával. A bibliai elvet maga az Úr jelentette ki:

„Ami testtől született, test az; és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodáld, hogy azt mondám néked: Szükség néktek újonnan születetek.”¹²

Az *ECT* azt állítja, hogy „a keresztyéneknek az Istentől ihletett Szentírás iránti engedelmisséget kell hogy tanítsák, és abban kell élniük”. Határozottan állítja, hogy aláírói „elutsítanak minden olyan összhangot, amelyet az igazság feladásának árán kell megvásárolni.” Akkor, miért álltak elő egy „más evangéliummal”? *A szeretet együtt örül az igazságnak.*

Vajon arról lenne szó, hogy a mi időnkben vallásos szempontból célszerűbb egy mindenki által elfogadott magatartást felvenni, mintsem a bibliai igazság mellett szilárdan kiállni?

3. Mária és a szentek

Egy másik jelentősebb különbség, ami „vagy ... vagy” kérdésként merül fel az evangéliumiak és katolikusok között, így jelenik meg az *ECT* – ben:

„Máriára és a szentekre történő emlékezés, vagy Mária és a szentek tisztelete”

Isten szava kijelenti: *„És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene néküink megtartatnunk.”¹³* Ellenben a RKE hivatalosan hirdeti:

„Máriának ez az anyasága a kegyelem rendjében szüntelenül megmarad az angyali üdvözléskor hittelt adott beleegyezésétől kezdve – melyben a kereszt alatt

¹² Jn 3,6-7

¹³ ApCsel 4,12

is vonakodás nélkül kitartott – egészen az összes választott örök beteljesedéséig. Mert ezt az üdvösséges feladatot a mennybevételekor sem tette le, hanem szüntelen közbenjárásával kieszközli nekünk az örök üdvösség ajándékait. (...) Ezért nevezik a Boldogságos Szűzet az Egyházban Szószólónak, Segítőnek, Oltalmazónak, Közvetítőnek.”¹⁴

Hogy miben áll Mária és a szentek tisztelete, azt a kánonjog részletezi:

1186. kánon: „Isten népének megszentelődése érdekében a [Római Katolikus] Egyház ajánlja a keresztyén híveknek az örök szűz, boldog, Mária, Isten anyjának a konkrét és kötelességtudó imádását, akit Krisztus az emberi faj anyjának hirdetett ki; ugyanakkor serkenti a valódi és hiteles tiszteletet a többi szent iránt, akiknek példájából a keresztyén hívek épülhetnek és akiknek közbenjárása támogatásukra van.”

1187. kánon: „A nyilvános szertartás által gyakorolt tisztelet [imádat] Istennek csupán azon szolgálói iránt engedélyezett, akik fel vannak tüntetve a szentek vagy boldogok lajstromában a [Római Katolikus] Egyház tekintélye révén.”

1188. kánon: „A szentek képének templomokban történő kiállítása továbbra is érvényes gyakorlat a szentek tiszteletadására [imádására] nézve ...”

A római katolikus Mária imádása különösképpen együtt jár a templomokban róla szóló szentképek kifüggesztésével, az 1188. kánonnal összhangban. Az „imádás” szó használatának elkerülése végett, a kánon latin nyelvű szövege a *veneratio* kifejezést használja. Ennek a *veneratio* szónak latin gyökerei „az istenek, és különösen Vénusz” vallásos imádására nyúlnak vissza. Nemcsak ajánlják a veneratiót, hanem gyermeki venerationnak vagy imádatnak nevezik, amit egy gyermek köteles megadni anyjának. A dokumentum összes aláíróinak, evangéliumi és római katolikusnak egyaránt, komolyan figyelembe kell vennie, hogy a Biblia mindig az igazságot közli:

„Én vagyok az Úr, ez a nevem, és dicsőségemet másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak.”¹⁵

Az evangéliumi vagy római katolikus aláírók közül melyik seperheti igazán szőnyeg alá azt a tényt, hogy a RKE, tanítóhivatalával együtt, égbekiáltó módon semmibevette a Tízparancsolat második parancsát? A Máriára történő megemlékezéstől

¹⁴ KEK, #969

¹⁵ Ézs 42,8

egyértelműen különbözik a római katolikus Mária-imádás, amit mindenhol igazolnak a Római Katolikus Egyházakban világszerte, a pápától a közemberig.

4. „A keresztyének egyéni lelkiismereti szabadsága”

Az ECT listáján szereplő főbb nézeltérési pontok közül a negyedik, amely szintén elválasztja az evangéliumi felekezetűeket a katolikusoktól, valószínűleg az 1960-as évekből átvett kifejezésekkel van megfogalmazva. Az evangéliumi álláspont kifejezésére választott szavak megpörgetik kissé az állítást úgy, hogy az egyenlet másik oldalára billen az egyensúly:

„A keresztyén egyének lelki szabadsága vagy a közösség tanítóhivatala”¹⁶

A „lelki szabadság” kifejezés egy okos ködösítés. Nincs rá szükség. Világos meghatározások és megbízható útmutatások készségesen rendelkezésre állnak Isten Igéjében, mivel a római egyház tanítóhivatalával ellentétben, a bibliai elv az, hogy az írás értelmezi az írást.

A Biblia, mint az igazság alapja, következetességet, összhangot és egységet biztosít, amelyek mind isteni eredetűre utalnak. Sehol nem találunk ellentmondást az egész Bibliában. Ezért saját fényében kell értelmezni azt, miként a Zsolt 36,10 is kijelenti: *„Mert nálad van az életnek forrása; a te világosságod által látunk világosságot.”* Egy értelmezés eredetének azonosnak kell lennie a Biblia eredetével. Az értelmezés forrása egyértelműen Isten. Ez okból a Szentírás értelmezi a Szentírást. Ez a 2Pt 1,20-21 üzenetének lényege: *„... tudván először azt, hogy az írásban egy prófétai szó sem támad saját magyarázatból. Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó; hanem a Szent Lélektől indítatva szólottak az Istennek szent emberei.”*

Ahelyett, hogy egy emberi tekintély értelmezné az isteni igazságot, a Biblia, amely az igazság alapja, a Biblia által van értelmezve. Ezt az 1Kor 2,11b-13 is világossá teszi:

„Mert kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az embernek lelke, amely Őbenne van? Azonképen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke. Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istenből való Lelket;

¹⁶ A „Tanítóhivatal” egy római katolikus kifejezés, amely különösképpen a RKE tanítói tekintélyére utal; a közösség itt a római katolikus egyházat jelenti.

hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk. Ezeket prédikáljuk is, nem oly beszédekkel, melyekre emberi bölcsesség tanít, hanem amelyekre a Szent Lélek tanít; lelkiekhez lelkieket szabván.”

Nem „a keresztyén egyének lelki szabadsága”, sem a római egyház tanítóhivatala által, hanem a Biblia komoly tanulmányozása révén; jut arra a következtetésre a megtért ember, hogy a Szentírás értelmezi a Szentírást – *a te világosságod által látunk világosságot*. Isten szavának ugyanaz a világossága parancsolja:

1Thessz 5,21 *„Mindent megpróbáljatok; ami jó, azt megtartsátok.”*

1Jn 4,1 *„Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-é; mert sok hamis próféta jött ki a világba.”*

Mégis, a Római Katolikus Egyház tanítói tekintélye, amelyet az *ECT* „a közösség tanítóhivatalának” nevez, a következő dolgokat tanítja:

749. kánon, 1. fejezet: „A szentatya, hivatalának értelmében, tévedhetetlen tanítói tekintéllyel rendelkezik ...” 2. fejezet: „A püspöki konferencia szintén tévedhetetlen tanítói tekintéllyel rendelkezik ...”

1404. kánon: „A Szentszék [Róma tanítóhivatala] nem eshet senki ítélete alá.”

333. kánon, 3. fejezet: „Nem lehet a szentatya valamilyen döntése vagy határozata ellen panaszt vagy fellebbezést benyújtani.”

II. Vatikáni Zsinati Dokumentum, No. 58, *Dei Verbum*

„A szent Hagymány és a Szentírás Isten szavának egyetlen szent tárházát alkotják, amely a [Római Katolikus] Egyháznál van letétben. ... Viszont Isten igéje hiteles értelmezésének feladata, akár írásos formában, akár hagyomány formájában, egyedül a [Római Katolikus] Egyház élő tanítóhivatalára bízott. ... [A Római Katolikus] Egyház hűségesen értelmezi azt ...”¹⁷

Bármelyik hívő ember, aki leteszi a Lélek kardját – a kezében levő egyetlen támadó fegyvert – rabszolgaságra adja el önmagát, hiszen nem engedelmeskedik annak, amit parancsoltak neki. Tévedhetetlen tanítói tekintélyt követelve önmagának és elutasítva minden intést, amely saját véleményei ellen irányul, Róma tanítóhivatala ugyanakkor azt állítja, hogy „hűségesen értelmezi” a Szentírást, miközben az összes itt

¹⁷ II. Vatikáni Zsinat dokumentumai, No. 58, *Dei Verbum*, „Az Isteni Kijelentés Dogmatikus Alkotmánya”, 1965. november 18., I. kötet, 10. paragrafus, 755-756. o.

tárgyalt kérdésben, a „közösség ugyanazon tanítói tekintélye” makacsul, következetesen szembeszegül Isten Igéjével. Nem veszi észre, ha egyáltalán valamikor tudomása volt róla, hogy a Péld 30,5-6 pontosan rá vonatkozik.

Az Ef 6-ban, világos parancs szól a hívőknek: „*Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben.*” A lista a következő utasítást tartalmazza: „*Az idvesség sisakját is fölvegyétek, és a Léleknek kardját, amely az Isten beszéde.*” Ha az evangéliumi felekezetűek alá tudtak írni egy ilyen dokumentumot, amely kijelenti, hogy ők „felismerik teljes megtérésük folyamatos szükségét”, akkor mi mást tettek, minthogy megkísérelték az üdvösség sisakjának eltávolítását? A bibliai igazság körüli megalkuvással, félretették az igazság mellvasát egy fügefalevélért. A Szentírás értelmezését emberekre ruházva át, feladják a Lélek kardját, hogy így könnyen rabszolgaságba taszítottassanak.

Konklúzió

Azon szándék ellenére, hogy „a mi közösségeink képviseletében, a mi közösségeinknek” akar szólni, az *Evangéliumi Felekezetűek és Katolikusok Együtt: keresztyén küldetés a harmadik évezredben* nevezetű dokumentum, egyértelműen álnokságban született, és megalkuvással lett kikényszerítve. Miközben kijelentik, hogy „elutasítunk minden látszólagos összhangot, amely az igazság feladásának árán” érhető el, a megfogalmazott dokumentumban világosan látszik, hogy a római katolikus álláspontot vették át minden esetben. A bibliai zsinórmértéket sosem fogalmazták meg helyesen, nem alkalmazták vagy nem tartottak ki mellette. A lényeges különbségeket néhány mondatban eloszlatták, a keresztyén kifejezések laza és téves meghatározásának köszönhetően. Noha idézik a János 17-et, ezzel is visszaélnek, mivel Jézus az Ő választottaiért imádkozott, és nem azokért a keresztyénekért, akik az *ECT* téves meghatározása alá esnek. Így tehát, ezen ökumenikus kompromisszum megfogalmazása érdekében, aláírói – római katolikusok és evangéliumi protestánsok egyaránt – semmibeveszik a Szentírást, mivel a keresztyénről szóló meghatározásuk ellentmond a Fil 3,8-9-nek, a Róm 3,24-nek, Róm 11,5-6-nak, az Ef 2,8-10-nek, a Róm 2,28-29-nek és sok egyéb hasonló ígérésnek. Álláspontjuk, a szent Isten és az Ő Igéje fényében, teljesen tarthatatlan.

Mégis az *ECT* ekképpen panaszkodik:

„A világ sok táján e két közösség [a Római Katolikus Egyház és az evangéliumi protestáns gyülekezetek] közötti viszonyt inkább a propaganda és tudatlanság jellemzi, az igazság iránti tisztelet helyett.”

Állításuk közvetlenül magára az *ECT*-re alkalmazható: A római katolikus aláírók sikeres propagandát és csalást hajtottak végre, becsapva a megalkuvásra hajló és álmodozó evangéliumi felekezetűeket. A bibliai hívőknek világszerte a lehető legélesebben el kellene ítélniük mindkét aláíró csoportot, mert minden kegyes szava és jóindulata ellenére, a dokumentum egyetlen aláírója sem adta meg a kellő tiszteletet a Szentírás igazságának.

A Római Katolikus Egyház teljes erkölcsi engedelmességet követelve önmagának, ellenőrzés alatt tartja a Szentírást saját „tanítóhivatala” révén, és egy áldozati rendszerre épülő saját papsága által, ismét harcba száll, hogy szert tegyen arra a hatalomra, amelyet elvesztett a 1700-as évek végén, az inkvizíció megszűnésekor. Hatalma visszaszerzésének eszközei ezúttal nem az inkvizíció salakja és szeméjte közül valók. Elsősorban az ökumenikus mozgalom által igyekszik szükséges politikai hatalmát újra megszerezni, a Szentírás igazsága felőli tudatlanság és az „anyaszentegyháztól” való kényszerű függés által. Az, aki képes erre a világi eszközök által megalapozott és fenntartott hatalomra szert tenni, mégis „Krisztus egyházának” nevezi magát. A világi hatalom után osztatlan vágy állt a 667 éven át tartó inkvizíció mögött is, amely a Római Katolikus Egyház egyik legnagyobb szégyenfoltja volt. A bibliai hívő férfiak és nők, akik ezekben a véres évszázadokban éltek, mártírhalált szenvedtek a római egyháznak köszönhetően, mivel az igazság jegyében szembe merészeltek szállni napjaik hatalomra éhes rendszerével.

Hadd szóljon a kürt keresztyén megkülönböztetettséggel, mint a Reformáció idején! Sola Scriptura! Hadd tudja meg mindenki, hogy egyedül kegyelemből, egyedül a Krisztusba vetett hit által igazulunk meg! És egyedül Istené a dicsőség! A nagy mártírokhoz, mint például Husz, Wycliffe, Cranmer, Latimer, Ridley, stb. hasonlóan, akik kiálltak a bibliai igazság és keresztyén szabadság mellett, a mi válaszuk is, amelyet az *ECT* dokumentumára adunk, így hangozzon:

„Inkább Istennek kell engedelmeskednünk, mintsem az embereknek.”